

வேண்டிய நியாயங்களைச் செறுநர்ச்செகுக்குஞ் சிவசுப்
பிரமணிய தேவர் நிற்குத் தெரிவிக்கச் செம்மைத்
தாய ஒரு கட்டளையிட்டனர்'' எனச் சூரற்குச் சொன்ன
வரும், அவ்வசன மங்கீகரியா அச்சூரற்குப் பின்னர்
நடக்குங்காரியம் இற்றெனத்தெரிவித்த திண்ணியரும்,
ஆண்டுச் சூரபன்மன் சினந்தேவிய ஆயிரம் வீரரை
மடித்து நூறுதலையுடைய சதமுகனெனுந் தளத்
தலைவனை ஒரு காலால் மிதித்துக்கொண்டு ஒரு
காலாலே தலைகளை யெற்றி வதைத்து அவனுடைய
படைப்பெருக்குக்களைக் கோபுரம் பிடுங்கியெறிந்து
கோறல்செய்து சூரபதுமனுடைய அரண்மனையை ஓம்
படைகொண்டிருக்கும் ஓரைம்பான் வெள்ளம் அசுர
வீரர்களை யுஞ் சேனைத்தலைவர்களை யும் விச்சுவருவா
யெழுந்து நிமிர்ந்து காலானுங் கையானும் மிதித்துக்
கிழித்துத் தொலைத்து நகரழித்து ஐந்நூறு தலையுடைய
சகச்சிரபாகுகளாய் தளத்தலைவர்களையும் அன்னவர்
தானைக் குழாங்களை யுஞ் சாலவிறுக்கத்தைப் பிடுங்கிக்
கொண்டு சாடிச் சூரபதுமற்குச் சுதனான வச்சிரபாகு
வுடன் வந்த நாலாயிரம்வெள்ளஞ் சதுரங்கசேனைகளை
யும் அதஞ்செய்து அவ்வச்சிரபாகுவையும் வாங்கொடு
வெட்டி வதைத்த பொருநரும், அக்கால் விண்மணி
அத்தமித்தது கண்டு மீனுவதரம் இலங்கைக்கதிப
னான யாளிமுகாசரனைக் கட்கத்தாற் கண்டனஞ்
செய்து திருச்செந்திப்பதி சேர்ந்து தமது சுயருபத்
தோடு சுப்பிரமணியக்கடவுள் பாதபதுமங்களைப்
பணிந்து சூரனது அகங்காரக் கருத்தைத் தெரிவித்த
வரும், இரண்டாநாட்போரிற் சேனாதிபதியாக வந்தவ
னும் தாரகாசுரனுடைய குமாரனுமான அசுரேந்திரனை
வாளாலே துமித்து வெற்றிபெற்ற வீரரும், முன்றாநாட்
போரில் எண்மர் இலக்கூர் பூதகணங்களுடன் சூரபதும

னது நகரத்தின் மேற்குச்சிகரி வாயிலைச் சூழ்ந்து வளைத்த
ஞான்று ஆண் டோம்பல்கொண்டிருப்பவனும் அஜா
முகிக்குப் பின்னர் மாயைக்குங் காசியபர்க்கும் புத்திர
னாகப் புலிமுகத்துட னுதித்தவனுமான வியாக்கிர
முகனைச் சிங்கனென்னும் பூதவீரன் செகுத்த பின்னர்ப்
பூதகணங்களாற் கோட்டைமதிலை யுதைத்திடிக்கும்
படிக்குங் கோபுரத்தை வேருடன் பறித்தெடுத்து
நகரமத்தியில் வீசும்படிக்குஞ் செய்து நகரத்துள்
நுழைந்து அக்கினி அஸ்திரத்தையும் வாயு அஸ்திரத்
தையு மோச்சிப் பதியுயிரம்யோசனை யளவுக்கு நகரைக்
கொளுத்தியழித்தபோழ்து அதனை மாற்றுவான் சூரன
லேவப்பட்ட ஊழி மேகங்களை ஊழிக்கனற்படையால்
வாட்டி மறைந்தொளிக்குமாறு செய்தவரும், இராப்போ
ரிற் சூரனுடைய குமாரனாகிய மூன்றுதலையுடைய இரணிய
னென்பானைக் கடலின் மச்சமாயுட்குற் றெளித்திருக்
குமாறு குறும்பு தந்தவரும், நான்காநாட்போரிற் சூர
னுடைய பிள்ளையும் இரணியன் தம்பியும் இளமையிற்
சந்திரனைப் பிடித்துவந்து இமிசித்தவனுமாகிய அக்கினி
முக னேவிய காளியின் எட்டுக்கைகளையுந் தமதொரு
கரத்தாற் பற்றிக்கொண்டு மற்றொருகரத்தா லவளது
மார்பிலறைந்து வலியடங்கச்செய்த மொயம்புடைய
வரும், அவ்வக்கினிமுகனை வீரபத்திராஸ்திரத்தால்
வீட்டினவரும், வீட்டுமுன் அவ்வக்கினிமுகனால் வீர
புரந்தரன் நீங்கலாக மாண்டுபோய் ஏனைஏழு சகோ
தரரையு முயிர்த்தெழும்படி செய்கவென உயிர்க் குத்த
கைக்காரனாகிய நமனுக்கு ஒரு பாணத்தின் அலகிற்
ருனே நகங்கொண்டு திருமுகமெழுதி விடுத்தவரும்,
அதுகண்ட அந்நமன் கையாய்ச்சாரலுழிப்போந்து
அங்குக் கருத்தனைப் புகழ்ந்துகொண்டிருந்த எழுவரை
யும் இத்ததோ டழைத்துவந்து மரித்துக்கிடந்த சரீரங்